

Oké, boomer

VISSZHANG - LXIV. évfolyam, 7. szám, 2020. február 14.

Le style c'est l'homme même, kezdhethném, vagy éppen azzal is, hogy *O Freunde, nicht diese Töne!*, de minek is mindenféle agyonkoptatott, idegen nyelvű idézetekkel dobálózni, mondom magyarul, a lehető legegyszerűbben: *nem értem Németh Gábort*. Az általam is nagyra becsült írónak konkrétan azt a gesztusát nem értem, ahogy *Matek* című írásában (*ÉS*, 2020/6., febr. 7.) nekiment Svébis Bencének.

Addig rendben van, hogy Svébis Bence az előző lapszámban meglehetősen szokatlan módon tette vizsgálata tárgyává Kukorelly Endre *CéCéCéPé avagy lassúdad haladás a kommunizmus felé* című kötetét, és Németh Gábor ezen kiakadt (*Túlterhelt töredékek, Ketten egy új könyvről*, jan. 31.). Jó, hát akkor tessék érvekkel cáfolni Svébis Bence állításait, tessék rámutatni „módszertana” elhibázott voltára, tessék akár (képletesen értem persze) fülét meghúzni, orra hegyét megfricskázni, nehogy már elbízza magát, és azt higgye, amit írt, az bármilyen kritikai fórumon megáll – és folytathatnám a lehetőségek sorát, hozzátéve, hogy Németh Gábor él is ezek némelyikével. De sajnos azt is megengedi magának, ami szerintem megengedhetetlen: az alpári, kocsmai hangot, ami úgynevezett kultúremberhez egyszerűen méltatlan. A hirtelen haragot úgy-ahogy megértem, azt azonban, hogy egy író nem képes az indulatát vagy írás előtt félretolni, vagy legalább stílusosan mederben tartani, semmiképpen. Még akkor sem, ha beszámítom, hogy Németh Gábor alighanem a vitaindítás szándékával próbált „erősen” fogalmazni.

Persze lehetséges, hogy az *ÉS*-ben, amit vagy negyven éve olvasok, korábban is voltak ilyen hangvételi írások, csak nem emlékszem rájuk. Vagy talán túlságosan maradi vagyok, és a S1G (sic!) típusú irodalmi diskurzus már nem egy magamfajta boomernek való. Ez esetben én kérek elnézést.